

Câu Hôn Trong Mưa

P.T.T.

Trong dòng đời không ngừng trôi chảy hết ngày lại đêm, hết mưa lại nắng - sự tồn tại của nụ cười và cả những nước mắt thường đều bắt đầu từ nhịp đập của hai trái tim. Với tôi, đứa con gái 28 tuổi, dường như đã mòn mỏi đi tìm nửa phần còn lại của mình giống như một người lữ hành lỡ lạc đường vào sa mạc mênh mông, cứ nhắm mắt lại là thấy trước mặt mình một hồ nước trong. Hân nói với tôi: "Yêu, nghĩa là yêu trước đã". Tôi vẫn chưa hiểu Hân nói gì cho đến khi gặp Miên. ừ, nếu không gặp Miên thì sa mạc sẽ vẫn là sa mạc. Nhưng cơn nắng gió chết người biết đâu sẽ cuốn tôi cùng nó chết khô.

Hân là cô bạn thân duy nhất của tôi, hơn đúng một tuổi. Hân có mái tóc chỉ cắt vừa ngang ót, lộ ra chiếc cổ trắng ngần mà bất cứ ai cũng muốn nhìn. Hai đứa học chung lớp với nhau suốt cả 9 năm học phổ thông, hợp tính hợp tình với nhau nên trở thành bạn thân, có điều khác nữa là hai đứa đều sinh ra ở Thái Nguyên, rồi sau ngày giải phóng, cha mẹ cùng vào Nam làm việc, nên những kỷ niệm mờ hồ từ thuở chiến tranh càng khiến cho Hân và tôi thân nhau hơn. Tôi và Hân lại có cái nhìn khác nhau về tình yêu. Hân vẫn chủ trương chọn một anh chàng gốc gác Hà Nội để gửi thân. Hân nói: "Con trai Bắc ngó thể chứ nó chiều vợ lắm. Nó biết nấu cơm, chẻ củi, lau nhà, cho con ăn và cả... treo mùng cho vợ ngủ". Từ quan niệm đó, Hân chỉ chăm chăm nhắm vào những anh chàng quê ở Hà Nội vào đây lập nghiệp. Rồi Hân cũng gặp hai anh gốc Hà Nội thật. Anh chàng đầu tiên là một kỹ sư nông nghiệp, tình nguyện vào miền Trung, lại chọn huyện miền núi Khánh Sơn để làm việc. Mới đi chơi với nhau hai lần, Hân lắt đầu nói với tôi: "Thất vọng lắm, Miên ơi, hân nói tao có tiền cho hân mượn mua cái xe, không thôi thì hân mượn con nhỏ làm ở bên ngân hàng...". Tôi chẳng hiểu tại sao Hân lại giận dữ vì chuyện đó, sau mới biết là anh chàng nhờ cái mã đẹp trai, cái mác kỹ sư của mình đem đi tán gái, thực ra thì anh ta đã có một bạn gái hứa hôn ở Hà Nội, chàng dự định chịu khổ vài năm ở vùng đất nghe nói đang phát triển trồng cây cà phê, kiếm được ít tiền sẽ đưa cô vợ tương lai vào định cư luôn. Mất anh chàng kỹ sư, Hân vẫn tươi rói như chẳng có chuyện gì xảy ra, bởi nó hiểu ra sự ngộ nhận. Chàng thứ hai thì hiền như một thư sinh, có lợi thể là bà con họ xa với ba, với Hân ngoài Bắc. Anh chàng chẳng biết tìm cách nào đó đã có địa chỉ nhà Hân trong tay. Do Kim, tên ông anh họ xa bên nội chưa kịp có chỗ ở nên "tạm trú" tại nhà Hân cả tháng trời. Đó cũng là một anh chàng đẹp trai với hàm râu con kiến tia tốt khá công phu. Tôi có đi uống cà phê chung với Hân và Kim vài lần. Tôi khó chịu thật sự về cái thói lẳng lơ của Kim, chỉ cần Hân lơ đãng ngó mắt đi chỗ khác là ngay tức khắc chàng liếc mắt ỡm ờ với tôi. Có hôm, tôi đang ở nhà vào buổi chiều thứ bảy thì nhận được điện thoại của Kim, Kim nói là Hân nhắn tôi sang nhà Hân có chuyện. Tin thật, tôi tới nhà Hân thì chỉ thấy có mỗi mình Kim ở đó. Kim ngay tức khắc ôm chầm lấy tôi, may mà tôi né tránh được.

Hai mối tình ỡm ờ của Hân làm cho tôi thật sự thất vọng, tôi hồ nghi về cách yêu của họ. Yêu nghĩa là yêu trước đã, tôi hoàn toàn không chấp nhận kiểu yêu bắt cá hai tay, tính toán thiệt hơn với nhau. Và lại, trong tình yêu làm gì có tiêu chuẩn Bắc Nam hay học vị? Tôi cũng thường nghe bạn bè và cả những cô gái trong các cuộc thi sắc đẹp thường phát biểu: "Người tôi yêu phải hơn tôi một cái đầu cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng".

Giờ đây thì Hân đã lập gia đình được một năm, chuẩn bị sinh con đầu lòng. Chồng Hân, Sinh lại chẳng dính líu gì đến những tiêu chuẩn mà Hân đưa ra. Thứ nhất là Sinh là dân Vĩnh Long, một miền đất có nhiều nhánh sông, nhiều vườn cây trái và vừa được dư luận quan tâm bởi sự kiện khánh thành cầu Mỹ Thuận. Sinh trắng trẻo, hiền lành, thật thà và hết thủy yêu Hân vô cùng. Hai người gặp nhau trên một chuyến đò từ Tam Kỳ về Nha Trang. Xe đò dừng lại ở ngã ba Thành khi đã 2 giờ đêm. Hân sợ phải leo lên một chiếc xe ôm xa lạ để về nhà khi đoạn đường cần đi khoảng 12 cây số. Sinh tình nguyện cùng theo xe đưa Hân về nhà. Mặc dù là dân gốc Vĩnh Long, nhưng Sinh lại đang học lớp chuyên môn về dạy Pháp

Ngũ tại Nha Trang. Hân cũng tham dự lớp đó. Nếu hai anh chàng kia "ăn" Sinh cái mã đẹp trai thì Sinh lại chinh phục trái tim Hân bằng tình yêu thật sự của mình. Với Sinh, làm được việc gì cho Hân thì đó chính là niềm vui lớn của anh. Anh lo chép bài khi Hân bận việc, mưa gió nhưng nếu Hân chỉ bị nhức đầu là ngay tức khắc Sinh có mặt để đem thuốc cho Hân uống... Ngược lại, tôi chưa hề thấy ai được Hân lo lắng như lo cho Sinh. Sự hoà trộn thật khéo léo đã khiến cho hai người luôn ngập tràn hạnh phúc và tin yêu lẫn nhau. Ngay cả bây giờ, khi hai người đã về chung cùng một mái nhà. Tôi thấy Hân biết đi chợ, thỉnh thoảng lại làm món thịt luộc mắm tôm mà Sinh thích. Ngược lại, Sinh chú ý đến những buồn vui của vợ. Họ vì nhau nhiều hơn là vì mình.

Sinh và Hân là tấm gương soi rõ ràng cho tôi. Tôi vẫn suy nghĩ rằng có khi trên cuộc đời dẫu có hàng tỷ đàn ông, chưa chắc gì có một người đàn ông hết lòng vì mình. Dẫu rằng nếu so với đám đông, tôi thuộc loại đàn bà có nhan sắc. Nhưng nhan sắc để làm gì khi người đàn ông tìm tới mình chưa hẳn thật lòng với mình, bởi sự nghi hoặc trong tình yêu làm cho người đàn ông đau khổ và buồn phiền. Tôi gặp những người đàn ông sẵn sắn đón đón, họ có vị trí trong xã hội, những chiếc điện thoại cực nhỏ bỏ trong túi áo, bộ râu con kiến tía tốt và trong ví họ không hề có bạc lẻ. Ai cũng hứa với tôi là sẽ yêu thương thật lòng, nói là trong cuộc đời họ sẽ hiu quạnh đến chừng nào nếu không có tôi cùng sánh đôi. Tôi chưa kịp sống đôi cùng họ thì họ đã có một người con gái khác. Những cuộc tình tìm tới rồi những cuộc tình tan không một mồi trên thế gian này biến thành truyện ngắn, thành tiểu thuyết cho các nhà văn và cho tôi nhìn rõ ràng hơn bao đấng bầy miêng người.

Rất may là Miên xuất hiện, tôi và anh hẹn khi mùa mưa qua sẽ tổ chức. Đám cưới sẽ nhỏ như tình yêu nhỏ của chúng tôi với chừng 100 khách ở một nhà hàng nhỏ. Tôi biết sẽ có nhiều người từ chối tham dự tiệc cưới của chúng tôi. Bởi Miên là con số không dưới mắt họ - theo cách gọi của mọi người thì tôi hơn Miên một cái đầu chứ không phải anh hơn tôi một cái đầu. Nhưng với Miên, tôi biết anh sẽ không từ nường tay cho tôi bước đi trên con đường đầy sỏi đá. Anh sẽ đau khi trời trở gió tôi trở mình bởi vết thương do té xe gây ra. Anh sẽ không mồi lửa cho điều thuốc trên môi bùng cháy bởi anh biết tôi không chịu được mùi khói thuốc. Hơn thế nữa, tôi biết rằng không có anh trên cuộc đời này quả thật cuộc sống rất hoang vu. Sự hoang vu của cuộc sống ấy rất may mắn đã không xảy ra với tôi. Tôi sẽ đi mua cho anh chiếc sơ mi sọc đen chiều nay bằng tiền lương vừa lãnh. Đó là chiếc sơ mi tôi mua đầu tiên cho một người đàn ông./.